

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 227.899 van 26 juni 2014
in de zaak A. 209.767/XIV-35.173**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
 Armoedebestrijding
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Antwerpsesteenweg 59 B
 alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. XXX
2. XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Vantieghem
kantoor houdend te 9000 Gent
Hulstboomstraat 30
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 12 augustus 2013, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 106.522 van 9 juli 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 9885 van 29 augustus 2013 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verweerders hebben een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 mei 2014 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Annik Haegeman, die loco advocaat Bart Vantieghem verschijnt voor de verweerders, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verweerders dienen op 8 maart 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verklaart die aanvraag met een beslissing van 28 november 2011 ongegrond.

Op 23 december 2012 stellen de verweerders tegen de voornoemde beslissing een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. Met een arrest van 9 juli 2013 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de

beslissing waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is verklaard. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij werpt in een enig middel de schending op van de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet en van “het beginsel van de eenheid van rechtspraak”.

Zij citeert ten dele de motivering van het bestreden arrest en voert in een eerste onderdeel aan dat volgens dat arrest in de aanvankelijk bestreden beslissing niet afdoende zou zijn verduidelijkt “waarom” de aangevoerde elementen van integratie niet kunnen leiden tot regularisatie. De verzoekende partij laat daartegen met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gelden dat de formele motiveringsplicht er niet toe strekt het “waarom” van de motieven van administratieve beslissingen te vermelden, doch enkel de betrokkene in kennis te stellen van de redenen die ten grondslag liggen aan de hem betreffende beslissing, zodat hij kan oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. Naar analogie wordt wat betreft de ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf als motivering aanvaard dat er geen buitengewone omstandigheden zijn, zonder verduidelijking in extenso waarom het bestuur deze mening is toegedaan.

Uit de motieven van de aanvankelijk bestreden beslissing blijkt afdoende waarom de regularisatie van de huidige verweerders wordt geweigerd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat er volgens de verzoekende partij aan voorbij dat het bestuur er niet toe is gehouden “de motieven van de motieven” te vermelden. Dit vormt een schending van de inhoud en de draagwijdte van de formele motiveringsplicht.

In een tweede onderdeel voert de verzoekende partij aan dat zij bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing over een ruime appreciatiebevoegdheid

beschikte en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ter zake slechts een marginale toetsingsbevoegdheid uitoefent en niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats van de beoordeling door het bestuur te stellen.

Het komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarom niet toe vast te stellen of een bepaald element - te dezen de integratie van de verweerders - al dan niet volstaat om een verblijf toe te staan, noch om te oordelen dat het bestuur dient te motiveren waarom dit element niet volstaat om een verblijfsrecht toe te kennen. Volgens de verzoekende partij stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte dat zij zich in de aanvankelijk bestreden beslissing “zou hebben beperkt tot het opsommen van de elementen aangehaald in de aanvraag”, nu wel degelijk wordt uiteengezet om welke redenen de verscheidene elementen geen grond voor regularisatie op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet konden vormen. Zo wordt in de aanvankelijk bestreden beslissing terecht gesteld dat een verwijzing naar de medische problematiek en de hangende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet dienstig is omdat het om twee afzonderlijke procedures gaat. In die beslissing wordt ook overwogen dat de duur van de asielprocedure niet onredelijk lang is zodat de verweerders op grond daarvan evenmin voor regularisatie in aanmerking konden komen. Aldus blijkt uit de motieven van de aanvankelijk bestreden beslissing afdoende waarom de door de verweerders aangehaalde redenen voor de machtiging tot verblijf tezamen gelezen onvoldoende waren.

De verzoekende partij besluit dat de toekenning van een machtiging tot verblijf op grond van het voornoemde artikel 9bis een gunstmaatregel is waarvoor zij over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft met het bestreden arrest artikel 9bis miskend en zijn in artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid overschreden door de beoordelingsbevoegdheid van de verzoekende partij te beperken en zich in de plaats van het bestuur te stellen.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekende partij het middel.

Beoordeling

6.1. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is als dusdanig niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Wel kan de Raad van State als administratieve cassatierechter het middel onderzoeken waarin wordt opgeworpen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter bij de beoordeling van de aanvankelijk bestreden beslissing de inhoud van die wet zou hebben geschonden, zonder dat de Raad van State zich daarbij echter in de plaats van de annulatierechter kan stellen om zelf te oordelen of de motivering van die beslissing afdoende is of niet.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de bewuste akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan haar beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet afdoende zijn, dit wil zeggen dat zij de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing moet verschaffen dat hij met kennis van zaken kan oordelen of het zinvol is die beslissing aan te vechten met de rechtsmiddelen waarover hij beschikt.

In de aanvankelijk bestreden beslissing tot weigering van verblijf wordt vastgesteld dat het verblijf van de huidige verweerders sedert 5 november 2008 in België, een hele reeks concrete elementen van integratie waarop zij zich beroepen zoals werkbereidheid en effectief werk, het volgen van een inburgeringstraject, hun kennis van het Nederlands, contacten met autochtonen en het feit dat zij “volledig opgenomen zijn in het maatschappelijk leven in Herent en zij gekend zijn bij hun burens en medeburgers en alle personen de regularisatie van het gezin volledig steunen”, niet als een grond voor regularisatie kan worden aanvaard. Elementen van integratie volstaan op zich niet om als grond te worden aanvaard. Vervolgens wordt er wat betreft de gezondheidsproblemen van de huidige verweerders op gewezen dat zij een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hebben ingediend, doch dat dit geen reden voor regularisatie op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan vormen en dat een duidelijk onderscheid tussen beide procedures bestaat. Ten slotte wordt gesteld dat de duur van de asielprocedure, iets meer dan een jaar en elf maanden, niet als onredelijk lang kan worden beschouwd.

In het bestreden arrest wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat de huidige verzoekende partij met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag

met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt en dat de Raad niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats van die van de administratieve overheid te stellen, doch enkel om na te gaan of die overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Hierna stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende vast:

“De bestreden beslissing geeft een opsomming van de talrijke elementen betreffende integratie van verzoekers en beperkt er zich vervolgens toe te stellen dat ‘elementen van integratie op zich niet volstaan om als grond aanvaard te worden’. De integratie van verzoekers wordt niet betwist door verweerder. In de bestreden beslissing is echter geen enkele reden terug te vinden waarom deze aangehaalde elementen niet volstaan in de beoordeling van de aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals verzoekers terecht stellen, mag van de staatssecretaris verwacht worden dat hij in concreto een afweging maakt en beoordeelt of de aangevoerde elementen en duurzame lokale verankering al dan niet kunnen aangenomen worden als grond voor verblijfsmachtiging. In de motieven van de bestreden beslissing kan dergelijke afweging niet teruggevonden worden nu de bestreden beslissing zich beperkt tot het opsommen van de elementen aangehaald in de aanvraag en evenmin uitlegt waarom de in de bestreden beslissing opgesomde elementen en de getuigenverklaringen die werden neergelegd, geen elementen vormen die ‘op zich’ een grond kunnen vormen om ‘geregulariseerd te worden op basis van art. 9bis’.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen miskent op die wijze niet de inhoud van de formele motiveringsplicht. Waar de huidige verzoekende partij in de aanvankelijk bestreden beslissing de aangehaalde elementen van integratie niet als dusdanig betwist, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat de verzoekende partij dan de aanvraag verwerpt omdat elementen van integratie “op zich” niet volstaan om als grond te worden aanvaard, zonder aan te geven waarom deze elementen niet zouden volstaan of welke elementen eventueel zouden ontbreken. Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet dat de motieven van de motieven zouden worden weergegeven. Hij oordeelt wel op wettige wijze dat de huidige verweerders op grond van de algemene vaststelling in de aanvankelijk bestreden beslissing dat de elementen van integratie op zich niet volstaan als grond voor regularisatie, niet kunnen nagaan waarom die elementen niet volstaan en dat de verweerders aldus niet kunnen nagaan op welke gronden de aanvankelijk bestreden beslissing is gesteund. Het eerste onderdeel van het enige middel is ongegrond.

6.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst in het bestreden arrest terecht op de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de verzoekende partij bij het nemen van beslissingen betreffende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt. Dit belet niet dat de verzoekende partij de rechtsonderhorige op afdoende wijze moet verduidelijken op welke wijze zij deze bevoegdheid aanwendt en waarom de door de betrokkene aangevoerde elementen geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van de gevraagde machtiging tot verblijf. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de huidige verzoekende partij met de aanvankelijk bestreden beslissing niet aan deze voorwaarde voldaan. Daarmee heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts vastgesteld dat de bewoordingen van de aanvankelijk bestreden beslissing niet volstaan om deze beslissing te dragen en heeft hij noch artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden noch zijn in artikel 39/2, § 2, van die wet vastgelegde annulatiebevoegdheid overschreden. Het tweede onderdeel van het enige middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zesentwintig juni tweeduizend veertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
Pierre Barra,	staatsraad,
met bijstand van	
Nick Hollevoet,	toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Nick Hollevoet

Carlo Adams